

PRIDEŠ, PROSIM, NAZAJ?

Katarina Černe

OSEBE

Karolina, 18-letno dekle

Vita, 17-letno dekle

Viktorija, Karolinina sestra, 17

Svit, Karolinin fant, 19

psihiatrinja

medicinska sestra

dijaki

žurerji

Misli, ki se odvijajo v Karolinini glavi, so napisane z navednicami v poševnem tisku. Lahko jih izgovarja Karolina, lahko se uvede nov lik, lahko pa so povedane/prikazane tudi kako drugače.

Dogaja se od začetka pomladi do začetka jeseni na Goriškem.

I. DEJANJE

1. Prizor

Čakalnica pri psihiatrinji. Dve dolgi klopi, ki si stojita nasproti. Na desni klopi sedi Vita, ki zre v tla. Vstopi Karolina, obesi jakno na obešalnik in se usede na levo klop. Šele takrat opazi dekle nasproti. Spogledata se, sledi tišina. Iz ordinacije stopi medicinska sestra.

Medicinska sestra: O, Karolina, si že tu? Boš morala še malo počakat.

Karolina: Ja, ni problema.

Medicinska sestra: Mi daš kartico, prosim?

Medicinska sestra (Viti): Prideš kar naprej, da te vpišem v karton?

Vita vstane in s počasnim korakom sledi med. sestri. Karolina vzame knjigo in jo začne brati.

»Ku je suha. Anoreksija ... Blagor njej! Moo, taka sem bla, preden sem ratala krof. Preden sem stopla skoz ta vrata. Preden sem ratala njihov plastelin. Anoreksijaaa! Pridi nazaaj! Prosim!!!«

Čez čas se odprejo vrata ordinacije. Vita jezno odvihra skozi čakalnico, ne da bi dvignila pogled. Medicinska sestra steče za njo – gre z odra. Karolina nepremično sedi, od ostalih dveh je slišati le glas.

Med. sestra: Vita, daj no. Tu smo zato, da ti pomagamo. Brez tvojega sodelovanja pa je to nemogoče.

Vita: Verjetno mislite, da sem stroj in da bom delala tko, ku se vsakemu zapaše. Ma tega ne zmorem. Js mam druge probleme in se ne mislim ubadat še z vašimi. Kar pozabte me, ker ne mislim več prist!

Med. sestra: Glej ... Mogoče se z zdravnico nista dobro ujeli. Za se sprostite in govorite o sebi, je potreben čas. To sigurno ni lahko, ampak vem, da boš zmogla.

Vita: Očitno pač ne bom. Nimam ne želje ne volje.

Med. sestra: Kaj pa, če prideš čez kakšen teden, ko se malo pomiriš?

Vita: Js ne rabim nobene pomoči, ker z mano ni nič narobe!

Med. sestra: No, sem si verjetno prišla z nekim namenom.

Vita: Ja, točno to. Zdravniku sem obljubila, da bom pršla pogledat in to sem lihkar nardila.

Med. sestra: Res je, toda on je verjetno pričakoval, da boš prišla sem več kot le pogledat.

Vita: Če sem pa v redu in ne rabim nobene pomoči!

Med. sestra: Tebi se lahko zdi, ampak verjemi, da jo še kako potrebuješ.

Vita: Ne, je ne. Škoda časa. Vašga in mojga.

Med. sestra (vzdihne): Dlje od tu očitno ne bova prišli. Vedi pa, da se lahko kadarkoli vrneš, če si premisliš. Srečno.

Medicinska sestra pride nazaj skozi čakalnico v ordinacijo in za seboj zapre vrata. Sliši se nerazumljiv pogovor z zdravnico. Nato odpre vrata.

Med. sestra (Karolini): Kar pridi.

Karolina vstane in gre za njo v ordinacijo. Luč ugasne.

2. Prizor

S stilom urejena kopalnica. Poleg osnovnih kopalniških elementov tudi polički nad umivalnikom – ena je skoraj prazna, druga polna vseh možnih pritiklin (parfumi, dezodoranti, ličila, pudri, čopiči, laki za nohte, aceton, lastike, lasnice, glavnik, krtača ...). Karolina si si sklonjena nad kopalno kadjo s trakovi depilira noge. Viktorija stoji za umivalnikom. Briše si ličila z obraza, nato si začne pulit obrvi.

Karolina: Kšna se ti zdi Vita?

Viktorija (pogleda ne zmakne stran od ogledala): Vita?

Karolina: Ja.

Viktorija: Kjra?

Karolina: Tvoja sošolka.

Viktorija: Mah, kej js vem. Taka ... čudna.

Karolina: Zate so itak vsi čudni.

Viktorija: Ne ma ona je res.

Karolina: Zakej?

Viktorija: Ne vem, pač. Taka je.

Karolina: Kaka?

Viktorija: Ne vem.

Karolina *(po daljšem premoru):* S kom pa se družiš?

Viktorija: Sama s sabo. V bistvu ... zakaj te sploh zanima?

Karolina: Pač.

Viktorija: Pač?

Karolina: Nč. Sem jo vidla učjri.

Viktorija: Sej jo vidiš vsak dan.

Karolina: Ma ja, pr psihiatrinji pač.

Viktorija: Njo? Ma ja ja sej taka, ku je ...

Karolina: In kej ji tko fali?

Viktorija: Kej js vem. Malo štonira.

Karolina: Štonira?

Viktorija: Jooj, Karolina. Pač vedno tišči v kotu, ful je »low energy«, z nobenim se ne pogovarja ... razen s svojimi zelenimi »BFF«.

Karolina: Kšnimi?

Viktorija: Zelenimi. Rastlinami pač.

Karolina: Aa.

Minuta tišine. Viktorija si začne obraz prekrivati z masko zelene barve.

Viktorija: Ma kje si lih njo dobila? Najbolj dolgočasno šjoro v mojem klasu ...

»Mooo, zakej sem te sploh šla sprašavat ... «

Viktorija: Kej ti je pa kej Svit reku?

Karolina: Glede?

Viktorija: Mu nisi povedla, da ti je všeč?

»What the ... ?«

Viktorija: Ja, a ti ni?

Karolina jo pogleda s še večjim nestrinjanjem. Sledi tišina – Viktorija nadaljuje s svojim delom, Karolina pospravlja vosek in trakove.

Vikotrija: V kako barvo nej se pofarbam? Sem razmišljala, da bi šla bolj na svetlo. *(se iz obeh strani pogleda v ogledalo)* Mogoče kr pastelno roza al plavo.

Karolina *(sarkastično)*: Ma ne, to je že preveč normalno. Dej rajši floriscentno zeleno. Zakej pa se ne kr obriješ? Pomoje boš tko najbolj *(popačeno)* »conspicuous«.

Gre iz kopalnice. Viktorija zavije z očmi, se našobi v ogledalo, naredi selfi in začne tipkati po telefonu. Luč ugasne.

3. Prizor

Čakalnica pri psihiatrinji. Ko se prižge luč, vstopi Karolina. Naredi vse kot v prvem prizoru in se usede na isto mesto.

Čez kakšno minuto v čakalnico stopi tudi Vita in se usede na isto mesto kot zadnjič. Iz žepa potegne telefon in pokliče.

Vita *(se trudi govoriti potih)*: Si zalila uno, ku smo se zmenle? Mekota. Kaktus! Si vzela iz roza kozarčka? Maamaa! Kjre barve je bil? Halo?? Halo?! Fak! *(tolče telefon ob stegno in tiho preklinja)*

Karolina: Ti ga posojim? *(dvigne svoj telefon)*

Vita: Ne, sej ni treba. *(pogled upre v tla in začne neopazno stiskati čeljust ter pesti)*

Karolina: Sigurno?

Vita: Mmm ... mogoče bi ...

Karolina vstane in ji ga da.

Vita: Hvala. *(pokliče)* Oj. Mi je crknu telefon. – Kjri lonček je bil? – Oranžen? Se zafrkavaš, ne? – Moooo! Če sem ti trikrat povedla, iz kjrga moreš dat.– Ne! Zdej lahko umre! *(jezno prekine; pri sebi)* Še za rastline ne zna skrbet. *(vstane in vrne telefon)*

Karolina: Vse v redu?

Vita: Se ti zdi?

Med. sestra (*stopi skozi vrata ordinacije, pogleda Vito*): Oo! Si prišla. (*Karolini*) Te lahko prehitim, ker bo verjetno prej opravila?

Karolina: Ja ja, komot.

Med. sestra: Prideš kar naprej, Vita?

Nekaj minut je Karolina sama v čakalnici – bere. Čez čas iz ordinacije stopi Vita in za njo medicinska sestra.

Med. sestra (*Viti*): Se vidimo drug teden. Lepo se imej. (*Karolini*) Kar pridi.

Vita odide, Karolina stopi v ordinacijo.

4. prizor

Psihiatrična ordinacija. Neprijeten občutek hladu. V prostoru miza, za njo udoben pisarniški stol, na drugi strani dva navadna stola. Za pisarniškim stolom omara s predali, nad njo velika abstraktna slika v hladnih odtenkih.

Karolina večino časa zamišljeno zre v umetnino in odgovarja z nekolikšnim zamikom.

Psihiatrinja: Živjo, Karolina.

Karolina: Živjo.

Psihiatrinja: Kako gre?

Karolina: En dan tko, drugi tko ... Najbolj me mučijo misli, k' se jih ne morem znebit. In pol cele dneve prespim in mi zmanjka časa za šolo.

Psihiatrinja: To je precej normalno, ko začneš jemati zdravila. Ne obremenjuj se preveč s tem.

Karolina: Sej probam. Ma se mi zdi, da na tak način ne bom pršla nikamor.

Psihiatrinja: Seveda boš. Utrujenost in brezdelje sta najpogostejša stranska učinka, ki se pojavita v prvem mesecu jemanja tablet, nato pa izzvenita. To zagotovo ne bo trajalo ves čas.

Karolina: Upam, ja.

Psihiatrinja: Kako je pa z voljo, samopodobo, prehrano ... ?

Karolina: Volje bolj nimam. Doma pa so vsi veseli, ker sem začela jest.

Psihiatrinja: Lepo.

Karolina jo mrko pogleda.

Psihiatrinja: A ni?

Karolina: Ne. Jaz nisem hotla tega. Tko ku sem brala po forumih, so vsi shujšali, ko so začeli pit Prozac.

Psihiatrinja: Ja, ampak za to ne smeš obtoževati antidepresiva. Eni shujšajo, drugi se zredijo. Vendar se teža sčasoma vrne v prvotno stanje in se stabilizira.

Karolina: Po kolkem času pa?

Psihiatrinja: Zagotovo je še prezgodaj, da bi sploh lahko govorili o tem. Za rezultate je potrebna vztrajnost, zato bi jaz kar nadaljevala s Prozacom in bova potem videli.

Karolina mrko prikima. Psihiatrinja napiše recept in ji ga izroči.

Psihiatrinja: Izvoli. Lepo se imej.

Karolina: Hvala enako. *(vstane)* Adijo.

Psihiatrinja: Na svidenje.

Karolina odide.

5. Prizor

Čakalnica pri psihiatrinji. Vstopi Karolina.

Karolina: Še vedno tle?

Vita: Sori za prej.

Karolina: Meni?! Sej mi nisi nč nrdila.

Vita: Ma ja ...

Vita pogleda v tla. Trenutek tišine.

Karolina: Si uredila pol?

Vita: Mmm ... niti ne.

Karolina: Če češ, lahko še enkrat pokličeš.

Vita: Ni treba. Bom že.

Karolina: Ku rečeš. *(odloži recept na klop in vzame jakno z obešalnika)* Greš ven al maš še kej za uredit?

Vita: V bistvu nimam. Recept?

Karolina: Sej res. Hvala!

Karolina se vrne in ga pobere. Skupaj zapustita čakalnico. Luč ugasne.

6. Prizor

Fantovska skromno opremljena soba. V njej enojna postelja, nočna omarica, stol z zvrhanim kupom oblek, razmetana pisalna miza. Na njej zvočniki, kozarci, krožniki z ostanki hrane, zvezki, zmečkani papirji, tobak, rizle, filtri, napolnjen pepelnik, steklen kozarec s posušeno marihuano, miligramska tehtnica ... Na polici figurice iz Lego kock.

V postelji ležita Karolina in Svit. Karolina stegne roko izpod deke in vzame platenko vode, popije požirek ter jo odloži in se pokrije čez glavo. Svit jo objame od zadaj. Karolina tiho zamrmra.

Svit: Ku boli glava.

Karolina *(z zagrljenim glasom):* Peče.

Svit: Samo se je splačalo. *(smeje)* Kjšne je djlla Eva!

Karolina: Če bi se kej spomnla ...

Svit: Ki spet al ki? *(se zasmije in jo poljubi na lice)*

Karolina: Sej ti pravim, da bi tuji alko mogla črtat.

Svit *(jo poljubi na usta):* Ki boš adn aspirin?

Se stegne čez Karolino, vzame škatlo tablet in platenko z vodo.

Karolina: Sej veš, da ne jem tablet.

Svit: Ajaa, ti nisi od tega. *(se zasmije in spije tableto)* Ki pej, če bi dns km šli?

Karolina: Na prímer?

Svit: Kamr češ. Sistjan, Miramare? Lohko tud Benetke, če s' ti da vozit. Al pej gramó v toplíce an si pol pruoščmo adnu zdravu vegansku večerju.

Karolina: Ma ne vem, nisem lih na volji.

Svit: Daj no! Numalo sprostitve.

Strese bel prah na nočno omarico in ga s kartico poravna v ravno črto.

Karolina: Svit ... Si reku, da boš nehu.

Svit: Tud ti si tuə rjkla. Ma sem te včeri samo gladu.

Karolina: Doro pač js ne dilam in grem na parti enkrat na leto.

Svit: Tud jst, vjš?

Karolina: Ja ma snifaš pa vseeno vsak dan.

Svit: Ma ki govoriš, daj, k' nit n' vjš.

Karolina: Ma dej, Svit, dej! Boš reku, da ne?

Svit: Ma vsak dan gvišno ne.

Karolina: Ben pa vsak drugi.

Svit: Ja saaaj?!

Karolina: Kej?

Svit: Ki ni tuə razlika?

Karolina: Drastična.

Svit se ponosno nasmehne.

Karolina: Se grem stuširat.

Svit: Najbujš, d' si tud lase umujš.

Karolina: Kej spet?

Svit le prikima, Karolina si povoha lase, se skremži in odide iz sobe.

Svit (zakriči za njo): Ne bit tkuə depresivna, no. Spranost je del žura. Če je ni, pomjne, d' tud žura ni blo.

Zvije bankovec za 50 evrov, naredi tulec, zamaši eno nosnico in z drugo povleče skozi tulec. Luč ugasne.

II. DEJANJE

1. Prizor

Socialistično opremljen šolski hodnik. Na klopeh in okenskih policah sedijo dijaki, nekateri stojijo; bolj ali manj je vsak zatopljen v svoj telefon. Karolina hodi po hodniku. Ko zagleda Viktorijin razred, si potegne gor hlače ter se ustavi pri sestri, ki sedi na okenski polici in tipka po telefonu.

Karolina: Kej ti?

Viktorija (*z zamikom dvigne pogled*): Oo! Kej si pozabila športno?

Karolina: Ne, zakej?

Viktorija: Ne vem, ponavadi se ne glih ustaviš, ko greš mimo.

Karolina: Če si pa tko asocialna. Sem ti pršla malo krajšat čas, a.

Viktorija: Glih meni, ja. (*z glavo pomigne proti Viti*) Sej ni daleč.

Karolina: Dej no!

Viktorija: Pomoje bi jo prou razvedrilo.

Karolina: Sigurno, ja.

Viktorija (*se zasmee, še malo potipka po telefonu in ga pospravi*): Čene vzemi ta list in ji ga dej enkrat bolj pol.

Karolina: Ma jaa, bo čudno.

Viktorija: Ne bo.

Karolina: Kej sploh je to?

Viktorija: Smo dobili pr razredni in nje ni blo. Kao za šolsko prehrano.

Karolina: Nej ti bo. Čene, kdaj greš domov?

Viktorija: Zvečer enkrat, k' se dobim z Lano in Mašo.

Karolina: Okej ben, se vidmo.

Viktorija: Ale.

Luč ugasne.

2. Prizor

Luč se vžge, zagledamo prazen šolski hodnik. Ko zazvoni zvonec, se postopoma odprejo vsa vrata in na hodnik se vsuje množica dijakov, ki se prerivajo, smejiijo, glasno govorijo ... Ob vratih stoji Vita, brezciljno zre v tla in si grize nohte. Karolina med hojo brska po torbi.

»In če grem kr naprej? Dej no! Zdej me boš še ti zajebavu, al kej?!«

(potegne list iz torbe)

»Ohja. Ne bo druge ... Tri, štiri, zdaj!«

Karolina: Oj.

Vita: Oj.

Karolina: Mi je dala Viktorija ta list. Kao da ga moreste izpolnt.

Vita: Za?

Karolina: Ne vem, nisem neki brala. Neki v zvezi s prehrano.

Karolina ji da list, Vita ga ne pogleda in ga zatlači v torbo, da se ves zmečka.

»Slaba poteza.«

Karolina: Ješ v menzi?

Vita: Ma nebi jedla unga, niti če mi plačajo.

Karolina *(se zasmije)*: Verjamem.

»Sovražim delat prvi korak. Sovražim!«

Karolina: Samo neki. Sej če nečeš govort o tem, kr povej. Ma na kolko časa hodiš h Kovačevi?

Vita: Kobili? Enkrat na teden.

Karolina *(se zasmije in ponovno zresni)*: Tolko?

Vita: Ja, je kar naporno. Ti?

Karolina: Odkar mam tablete, sem bla enkrat.

Vita: Ma ti ni panike govorit o tem tko naglas?

Karolina: Ma ne, sej se navadiš. Ko ljudje vidijo, da je tebi kul, rata tuji njim.

Vita: Kolko časa pa jih že maš?

Karolina: Zej je v bistvu prvi mesc.

Vita: In? Ku ti je?

Karolina: Ma ne vem, ta začetek je malo tak.

»Dej, zamenji temo.«

Karolina: A jih boš tuji ti dobila?

»Hvala!«

Vita: Ne vem, mi ni še nč rekla.

Šolski zvonec ponovno zazvoni.

Karolina: Ou, sori, ma sem stalno pozna in če tle zamudim, me ne spusti noter.

Vita: Okej.

Karolina: Fajn se mej.

Vita: Enako.

Karolina odhiti po hodniku naprej, Vita gleda za njo, nato pogleda okrog sebe in pogled ponovno upre v tla. Šolski nemir še kar traja. Čez čas se Karolina vrne.

»Dejmo, druga šansa. Da mi ne zajebeš!«

Karolina: Sem bla prepozna, tko da lahko nadaljujema.

Vita: Sej ni blo nč tko nujnega.

»Sej res ni blo. Zakej sem se sploh vrnila ...«

Karolina: Kej sva že govorile?

Vita: Mm ... o tabletah?

Karolina: Aja, sej res. Ja pač nekega učinka še ni in upam, da se bo čimprej pojavu, k' ta mesc je bil grozen.

Vita: A se ti je še poslabšalo?

Karolina: Ma ne, sej depresija ni več tko močna, samo energije in koncentracije mam ful majn. In v šolo se mi sploh ne da več hojit. V bistvu živim za popoldneve, k' takrat lahko spim.

Vita: Aha ...

»Faak, ne! Zdej zveni, ku da samo spim.«

Karolina: Ma sej nisem tak zaspanc ... Vsaj nisem bla. Čeprou ja, zdej sem ratała in se še laufat težko spravim. Jojj, dej k' samo blodim. Kej pa ti rada delaš po šoli?

Vita: Ma nevem. Kar je.

»Ma dej, kej se spoh trudim.«

Vita (*pogleda na telefon, nato po hodniku navzgor in navzdol*): In kam greš zej?

Karolina: Sem mislna it po eno japko in pole v knjižnico.

Med dijaki v bližini se sliši vzkrike »Gremooo!«, »Fraj ura!«, »Da ne kdo zataji, k' pol vsi najebemo!«.

Karolina: Ku zgleda si tuji ti fraj.

Vita (*se nasmeje*): Ku zgleda.

»Dej Karo, sej maš jajca. Itak, da jih mam!«

Karolina: Če češ, lahko greš z mano do marketa.

Vita: Lahko.

»Ola!«

Se odpravita. Med njuno hojo luč enakomerno pojema. Ko ju ni več videti, luč popolnoma ugasne.

3. Prizor

Kopalnica. Viktorija si med poslušanjem radia čisti lak z nohtov in glasno poje, medtem se Karolina zehajoče primaje v kopalnico.

Viktorija: Kej pa ti?

Karolina (*zazeha, stopi do WC-školjke in sede nanjo*): Ma dej dej, k' bi šla kr nazaj spat.

Viktorija: Samo fak, te tablete niso lih v izi. Kej to je normalno, da tolko spiš?

Karolina: Ja, kao da ja.

Viktorija: Svaka ti čast. Js bi popizdla.

Karolina: Js tuji.

Viktorija: In? Ku je blo učjri z Vito?

Karolina: Ma kej? Ku pa ti veš?

Viktorija: Če ste se pa pogovarjale pred mojim klasom. No, kak je bil prvi zmenek?

Karolina: Ma kej te uøbla? Kak zmenek? Pač je lih obem odpadla ura.

Viktorija: Ja no, sej.

Karolina: Pač ... nč. V redu je blo.

Viktorija: Je sploh kej govorila?

Karolina: Ne, tiho je bla.

Viktorija: »Seriously?«

Karolina: Ja. Sem se pogovarjala sama s sabo.

Viktorija: Omajgad, resno?

Karolina: Doro, kej misliš, da ne zna govorit?

Viktorija: Sem se že večkrat prašala, ja.

Karolina: Ku si glupa.

Viktorija: In o čem ste se pogovarjale?

Karolina: Ne vem. O vsem.

Viktorija: In, kako diagnozo ma?

Karolina: Ne vem, če bi rada, da je že jutri v okrožnici.

Viktorija: Kr neki. In, ste se zmenle, da se še kej dobiste?

Karolina: Mooo! Boš že zvedla, ko bo cajt. *(zapusti kopalnico)*

Viktorija *(zakriči skozi vrata)*: Kej pa un list si ji dala?

Viktorija ostane v kopalnici, Karoline ne vidimo. Sliši se samo njene besede, ki prihajajo izpred kopalnice.

Karolina: Da, sestra draga.

Viktorija: Ga je izpolnila?

Karolina: Ne.

Viktorija: Ku ne?

Karolina: Ku da je važno!

Viktorija: Doro no, če bi se pa rada malo pogovarjala.

Karolina: Zej se pač ne boš. Vsaj z mano ne ... Sploh pa ne o tem!

Viktorija zavije z očmi, zapre odstranjevalec laka, vrže vatko v smeti, ugasne luč in gre iz kopalnice.

4. Prizor

Dvorišče pred šolo, polno dijakov. Večina jih kadi, nekateri jedo svojo malico. Karolina, nekoliko oddaljena od množice, sedi na klopci – bere. Po nadležnem zvoku šolskega zvonca pride Svit.

Svit: Oj. *(Se usede poleg nje in jo poljubi.)* Ki se samo dljš al si rjs tkuə pridna?

Karolina: Mah... Ku je šla matematika?

Svit: Ma ... buəl tkuə no ... Mi je dobila plonk.

Karolina: In zej?

Svit: Ja nč, jməm popravni.

Karolina: Ti je res tko vseeno?

Svit: M' ne. M' s' vjš kkuə je ... Prévíč ljpo vreme za bit nuətr an se účit.

Karolina: Ja, k' pozimi si pa res blestel.

Svit: Ma Lina, no, saj bom nrdu popravne. Vjm vsaj že zdaj, d' se mi ni trjba več maltrat. Me je pej prašala angleščinu an sem dubu tri.

»Vsaj neki.«

Svit: Kake plane jmš za dns? Vajdš h mene?

Karolina: Ne vem, če mi bo ratalo, k' sem prašana v sredo.

Svit: Ja ben, saj jmš še dva dneva.

Karolina: In to je kao ful?

Svit: Ja?

»Ja, zate! K' hojiš na tehniško in maš vsako leto popravni.«

Karolina: Js se rabim lotit en teden prej in še to ponavadi ni zadosti.

Svit: Ma ki da ne, daj. Ti si samo dajš previč na glavu.

Karolina: Prej premalo. Tko ku kaže zdej, me še na politologijo ne bi sprejeli.

Svit: Hvala bogu, d' ne!

Karolina se poskusi nasmejati, a se ji ne posreči.

Svit: An ki ti je psihiatrinja rjkla? Maju vsi take probleme z učenjom, kdr zčnejo pit tablete?

Karolina: Ma ja, odvisno. Pol, ko primejo, se kao da zboljša stanje. Ma bolj šta vem, ne ...

Svit: Ben, pole ni nč tkuø tragičnega. Tud če dobiš kaku dvojku, daj. (*z glavo butne ob njeno*) Za tvoje boš še vjdno Karolinca, k' zašluže princa.

S čela ji umakne lase in jo poljubi. Karolina se potrudi privihati kotičke ustnic navzgor.

Svit: Ti preberem, ki sm pisu, kdr me je Kofetarca poslala uən?

Karolina: Lahko.

Svit vzame iz torbe zmečkan list papirja, vstane in začne brati, kot bi bral visoko poezijo. (Ker gre za Svitov rokopis, uə-je nadomeščajo w-ji. Prav tako v-je nadomeščajo u-ji, izpuščeni so nekateri samoglasniki ipd.)

Svit: Lih sm pršu u šolo,
ma u klasu mi je dougcajt,
danes mam rjs smolo
- na fonu zadnji megabajt.

O buəh, ta ni ta prava.

Obrne stran, se odkašlja in začne. Bere vedno bolj v rap stilu, nato že krili z rokami in se v ritmu premika levo-desno.

Sm pršu pisat test,
za jmt bujšu vest.
Profesorca je misnla,
d me bo kar odpisala.
Ma js se ne udam,
me ni pru nč tle sram.
Zato sporočam vam,
d ostal bom drug bot tam.

Parabole, hiperbole
an tko naprej do ebole.
Ki use ti djla šwla ...
Ratavš prava mona!
Nimaš nč od lajfa,
k učenje use to žlajfa.

Js si napišem plonk,
d b jmu malo dvojk,
an pole ona reče:
»poprawni več prnese«.
N stoj tole me farbat,
k vjm, d ni tkw.
S mi neče stalno padat,
bi šu na ALUO.

An nism tku zabit,
d bom šu pljskt zid!
Js nrdu bom maturo
an hašišarsko kuro.
Pole pej socialka,
saj vjš, pru rjs totalka.
Ma ne ne, to ni res,
js služu bom svoj keš.
Bom risu bele črte
an jmu črne brke.

Okej,
zdej pej tko ku česte.
Nism Prometej,

ma lahko mi povjste.
Če pesm ni vam ušeč,
me gane ne pru neč.
Adni znajo risat,
drugi bujši zvivat,
meni gre obwje,
ma rajši mam bonbone.

Karolina: Ta konc ...

Svit: Saj sem zamjnu besjde. Mislm ni lih direktno povjdano.

Karolina: Metafora.

Svit: Ja, tuə tuə.

Karolina: In Prometeja tuji ne vem, kje si staknu.

Svit: Ma doro, glavno, da se rima.

Karolina: Doro doro. Sej ti še kar gre. Sčasoma bi ti mogoče tuji ... šlo še bujši.

Svit: Tuə pej je navdušenje.

Karolina: Sori no. Ma zdej res nisem na volji.

Svit (*se usede poleg nje in jo objame*): Saj bo posjalo sonce, Lina. Jmaš pač slab dan, ku ga jma vsak. (*zazvoni mu telefon*) Halo? Daj ... se lahko pole zmjnmō? Ma ja, no! Saj ti bom dal, pizda! Jutre dobim novu robu an ti pršparam en dži. Ajde. (*Karolini*) Ku bi ga scbu! Ki bo on mene blodu, d' mu jməm za vrnt, k' je tolkokrat vzel na puf. Mu ne prnesem. Ma nənkr evra.

Karolina: Če si mu dolžen.

Svit: Ma bóli me. Ki nej mu dam, če niməm?

Karolina: Ku nimaš, če si me še za vikend vabu v toplice?

Svit: Ma ja, saj vjš. Tuə kar gra.

Karolina: Pr drogi res, ja.

Svit: Moo, Karolina, ustav se, daj! Ku da si ti ki bujši! Se en mjsc ne drogiraš an si že tanajvejši angel.

Karolina: In kej boš do smrti živel od dilanja?

Svit: Ne.

Karolina: Maš sploh namen nehat?

Svit: Ja?!

Karolina: Ja? Kdaj?

Svit: N' vjm.

Karolina: Sej to.

Svit: Bom nehu, ko bom js teu.

Karolina: Ma ja, ku veš. Js grem v knjižnico.

Svit: Daj no! Ki zdaj boš samo zarad tija šla?

Karolina: Ja kej pa nej? *(se obrne in odide)*

Svit: Bi mi upala čene vsaj posodit dvajst euru?

Karolina: Optimist.

Svit: Daj no, ti vrnem za vikend. Z obrestmi.

Karolina: Ne, Svit.

Svit: Ma daj daj, ku da rabiš soude! Itak ti dajo stari za vse. Al pej zavarovalnica.

Karolina *(se obrne)*: Kej?!

Svit: Ja n' vjm, zadevanje s tabletami an táko?

Karolina: Zadevanje?!

Svit: Ki se sprenevjaš, daj! Me jmaš za šutastega, al ki? Saj vas večina hoji h psihiatri zato, k' je buj pocjni bit na Helexih, ku pej si kupit dži trave.

Veter začne iznenada pihati. Karolina si povezne kapuco na glavo.

Karolina: Se mi zdi, ku da te vsak dan majn poznam. Žalostno. Sploh ne vem, kej ...

Svit *(jo prekine)*: Ma ki žalostno! Ki žalostno! Saj n' vjš, ki govoriš! Se djlš njki pametno tole. Si mislš, d' si muəja mama, d' mi njki ukazavš, ki ni djlam!

Karolina začne hoditi stran in po poti plane v jok.

Svit: Kar bjž, ja!

Pljune na tla. Veter odnese list z njegovo pesmijo, on vzame torbo in jezno odkoraka v drugo smer. Luč ugasne.

5. Prizor

Ista scena kot prej. Na klopci sedi Vita, Karolina se ji približuje.

»Te noge ... in trebuh ... in ključnice! Tuji če ma ohlapno majco ... In roke. Nežne, drobne ... Pr meni pa sama maščoba. Na stegnih, bokih, rokah, frisu ... Trojni podbradek, pet šlaufov ... Fak! Obstaja sploh kej, kar ne bi blo prekrito s špehom? Lasišče. In še to je mastno. Kriza!«

Karolina: Oj.

Vita: Ojla.

Karolina (*se usede*): Ku sem štufa vsega.

Vita: Hvala enako.

Karolina: Pizda. Ta matura je prou kurac.

Vita: Ma ne samo šola. Vse.

Karolina: In kej te je spravlo v tko slabo voljo?

Vita: Ma ne vem. Najraj bi se odselila. Doma je obupno, v šoli vsi nekej pričakujejo in težijo, še cvek sem dobila ...

Karolina: Gimnazija je res v pizdi.

Vita: In psihiatrinja itak ne šteka nič. Samo te tablete non stop ponuja, ku da je v kaki reklami.

Karolina: Kej tko hitro je zčnla? In kake ti je dala?

Vita: Ma ne vem, nekej na z al c.

Karolina: Zoloft?

Vita: Ne, mislim, da ne.

Karolina: Buu, ne poznam. In kdaj si lotila jemat?

Vita: Nisem še. Niti ne vem, če bi.

Karolina: Hm ... ja, ti najbolj veš, kolko jih rabiš. K' ona jih itak predpiše vsem, samo da malo menja, da ni stalno isto ime.

Vita: Žalostno.

Karolina: In resnično.

Vita: Ma ja, bom vidla. Ful se nočem zredit.

Karolina: To je pa sranje, ja.

Vita: Ti si se?

Karolina: Sej me vijiš.

Vita jo nestrinjaje pogleda.

»Sej vem, da me maš za debelo. Tko ku vsi. Samo kej, k' noben ne prizna. Prou noben.«

Karolina: Ti se garant ne boš.

Vita jo nejeverno pogleda. Zazvoni ji telefon in se oglasi.

Vita: Ja? (*Karolini*) Sori. (*se obrne vstran*) Kaj? Ne vem. Ne. Ma ne da se mi. Ja bejžte. Okej. Čav. (*prekine, pospravi telefon in se ponovno obrne proti Karolini*) Sori.

Karolina: Ni panike. Kdo pa je bil?

Vita: Mah ... mama.

Karolina: Te fulkrat kliče?

Vita: Ma ja, zadnje cajte jo neki nosi.

Karolina: In kej pravi?

Vita: Ma da gre s tatom na neko službeno potovanje in če bi šla z njimi.

Karolina: Ku doro! Kam pa gresta?

Vita: Ma kaj js vem. Neki tam pr Indoneziji.

Karolina: In zakej ne greš z njimi?

Vita: Ker sem jih štufa. Raj uživam v miru.

Karolina: Kej ti tolko težijo?

Vita: Tatu itak nikol ni, mamo pa vsaka smet zmoti in stalno se ukvarja samo s svojimi lasami in nohti.

Karolina: Aja, pol pa štekam.

»Čeprou js bi vseeno šla.«

Vita: Upam, da jih čimveč časa ne bo.

Karolina: Kdaj pa gresta?

Vita: Pojutrnjem. Tko da če češ, lahko prideš kaj mimo.

Karolina: Lahko, ja ... Aja, sem te tela prašat, če bi šla zvečer malo ven. Mislim, sej ne vem, če ti je sploh všeč taka muzika.

Vita: Kaka?

Karolina (*negotovo*): Bolj »techno« in »house«.

Vita: Itak da mi je! Sej večinoma hodim samo na take žure. Mislim ... sem hodila.

Karolina: Ku pa da ne več?

Vita: Ma ... dolga zgodba.

Karolina: Sej mava cajt.

Vita: Ma ne vem, če bi zdej morila.

Karolina: Ne, ni panike.

Vita: Ma ja ...

Karolina: No, ku češ. Js te ne bom silla.

Vita (*globoko vdahne in za kratek čas zapre oči*): Pač ... enkrat, ko smo šli na en parti, je najbujši prjatu kar naenkrat zginu in se nobenmu ni javu. In pač smo vedli, da je mel probleme, zato nas je še tolko bolj skrbelo. Tko da smo šli takoj ven in ga začeli iskat in po kakih dveh urah (*začne tiho jokati*) me kliče prjatlca, da ga je najdla na tirih.

Karolina: O fak. (*močno objame Vito*) A zato si letos pršla sem?

Vita: Pač nisem več mogla ostat tam, ker me je vse preveč spominjalo nanj. In tko sem tud zgubila vse prjatile, ker so to vsi razumeli, ku da bežim pred realnostjo.

Karolina: Zakej pa jih ne bi šla obiskat?

Vita: Ma ja, ne vem, ku bi oni to sprejeli.

Karolina: In je bil tvoj najbujši prjatu?

Vita: Od prvega razreda.

Karolina: Fak. Si nisem misnla, da si dala kej tazga skozi.

Vita: Ma ja, sej bo. *(se nasmehne in si obriše solze)*

Karolina: Mi je žou, Vita. To je res grozno. Pač, fak ...

Vita nemo prikima. Čez čas Karolina razbije tišino.

Karolina: Js tuji ne neki žuram. Tko da ne si mislt, da si čudna. V bistvu, ko nisem pila, ne vem, če sem šla dvakrat.

Vita se s solzami v očeh nasmehne.

Karolina: Res. Alko se mi je prou zagabu. Če češ bit res pijan, ne smeš cel dan nč jest, da zaužiješ pod tavžent kalorij.

Vita: In še tko greš čez.

Karolina: Sej.

Vita: Ma zdej spet piješ?

Karolina: V bistvu ja. Odkar sem začela ful jest, mi je itak vseeno, kej mečem v sebe.

Vita: Ma res tolko ješ?

Karolini zazvoni telefon. Seže po njem in pogleda Vito.

Karolina: Sori.

Vita: Ti kar.

Karolina *(v telefon):* Oj. Ma ja, pusti stat. Ja sori, ma sam veš, da nimaš prou in nisem mogla bit tiho. Ne vem, nisem nameravala. Ma sem utrujena in se mi ne da neki. Ben če greš, uživej. Boji priden. Čav.

Vita: Vabilo na potovanje?

Karolina: Ne ne, nimam js takih ponudb. Me je klicu Svit, če bi šla na nek žur, ma se mi ne da it z njegovo klapo.

Vita: Ti ne bo nč reku, če greš vseeno ven?

Karolina: Ma ne. Sej ne bo vedu.

»Ne sme zvedet!«

Vita *(nesigurno):* Okej.

Luč ugasne.

III. DEJANJE

1. Prizor

Temen prostor, v njem množica ljudi. Karolina sredi plesišča energično skače in kriči, poleg nje je še nekaj ljudi, ki po svoji energiji izstopajo od množice, prav tako tudi Vita. Dekleti se velikokrat objameta in s sklenjenimi rokami plešeta, nato se spustita in nadaljujeta vsaka po svoje.

Ker je glasba zelo bučna, so vse replike izrečene z visoko jakostjo.

Karolina: Ku sem vesela, da sem te spoznala.

Vita: Js tud.

Karolina: In sploh si nisem mislna, da hojiš na partije.

Vita: Js pa zate ne.

Karolina: Vita ...

Vita: Kaj?

Karolina: Js ...

Približa se Viti in jo poljubi. Plešeta. Čez čas se Vita obrne h Karolini.

Vita: Ku te mam rada.

Karolina: Js te mam še bolj.

Vita se zasmеji in jo poljubi.

Vita: Bi šla ven na čik?

Karolina: Ne kadim.

Vita: Js tud ne.

Vnovič se zasmеjeta, nato odideta. Karolina zagleda Svita in potisne Vito v drugo smer.

Vita: Kaj je?

Karolina: Ti povem vni.

Vita: Okej.

Vita nadaljuje v smer, katero je določila Karolina. Ko ju ni več videti, luč ugasne, glasba pa še kar vztraja.

2. Prizor

Vita in Karolina prihajata iz smeri, kamor sta v prejšnjem prizoru odšli. Karolina hodi prva in Vito drži za roko. Slednja med hojo preusmeri Karolino tako, kot je to prej naredila druga. Čez nekaj korakov Karolina preveri, kam je šel Svit, se ustavi na robu plesišča in zavrti Vito. Ponovno plešeta in se smejeta. Poleg njiju se pojavi Svit.

Svit (Karolini): Ki pej ti djlš to? Mislm vidve?

Karolina: Sem se premisnla. Mislim, Vita je tela it ven in sem rekla, da grem z njo.

Svit: An zki mi nisi povjdla?

Karolina: K' ... sva se odločle ful pozno in sem misnla, da greš s klapo.

Svit jo povleče na prehod, kjer je glasba nekoliko tišja.

Svit: Od kdi se sploh družš z njo?

Karolina: Ne vem, kak mesc, dva.

Svit: An zki mi nisi povjdla, d' pridsta sem?

Karolina: Pač ... sem misnla, da greste v Bubble.

Svit jo nejeverno pogleda, nato se začudeno približa njenemu obrazu.

Svit: Ki sta ki vzale?

Karolina: Ne?

Svit: Daj no, ki mislš, d' ne vidm? Uăčke ku frnikule.

Karolina: Ja ma nisva.

Svit: Ki mislš, d' ti vjrvm?

Karolina (*pogleda proti mestu, kjer sta prej stali z Vito*): Dej, se lahko jutri pomenva? K' bi šla plesat ...

Svit: Ja bjž, ne.

Karolina ga hitro poljubi.

Svit: Ki pridš spat h mene?

Karolina: Sori, ma sem že zmenjena z Vito.

Svit: Aja, tkuə. Ben se vidmo. (*vzame tobak iz žepa*)

Karolina: Ja. Te mam rada!

Svit: Je trjba sploh govort?

Karolina: Ne vem?

Karolina ga poljubi. On odide proti kadirnici, ona odpleše stran. Ko pride do mesta, kjer je zapustila Vito, jo začne zbegano iskati. Ker je ne najde, jo pokliče. Ker se ji ne oglasi, se usede na klop in zaskrbljeno pogleduje na vse strani. Vita se ji približa od zadaj in jo požgečka. Karolina odskoči in se obrne k njej.

Karolina: Mooo, kam si šla? (*jo močno objame*) Vš ku sem se ustrašla!

Vita: Sori, sem šla po bjro. Boš?

Karolina: Lahko. (*naredi dva požirka in ji jo vrne*)

Vita: Bi šla nardit eno lajno?

Karolina: Ma Vita!

Vita: Kaj?

Karolina: Si nisem misnla, da si taka.

Vita: Sej nisem. Samo malo pogrešam.

Karolina: Ma ne vem, če bi. K' sem se odločila, da ne bom več tikala kemije.

Vita: A zvezdice niso kemija?

Karolina: Ma ja pač ... Mah!

Vita se zadovoljno nasmehne. Ko jo prime za roko, luč ugasne.

3. Prizor

Vitina prestižno opremljena soba. V njej veliko rastlin, ki so s smislom razporejene po prostoru. Sredi sobe je okrogla postelja, prevlečena s svileno rjuho. Na njej spita Vita in Karolina – vsaka čisto ob svojem robu, tako da je med njima meter praznega prostora. Vita se začne miže premikati po postelji in tiho mrmrati. Karolina se obrne proti njej.

»Ku je lepa. Da bi bla moja punca. Sej ... v bistvu ... je. Če to učjri ... Nee, sploh ne morem verjet!«

Karolina: Si budna?

Vita: Bolj ne. Samo slaba.

Karolina: Ne mi pravit.

Vita: Jeba.

Karolina: Moo, vsakič si rečem, da ne bom več vlekla in vsakič ista pesem.

Vita: A si vlekla?

Karolina: Sej si mi ti dala.

Vita: Js?!

Karolina: Ja.

Vita: Resno? Js se sploh nič ne spomnim.

Karolina: Nč?

Vita: Ne. Razen to, da sva tle pile in pole pred vhomom dropnle zvezdico in šle do šanka. Pole pa luknja.

»Odlično!«

Vita: Ku smo se mele?

Karolina: Fajn. Mislim ... vsaj js. Zate ne vem. Ma po obnašanju in besedah je zgledlo, da uživaš.

Vita: Ola, to je glavno.

Karolina: Mhm.

Vita: Ma sem delala kake neumnosti?

Karolina: Ne vem, kej je zate neumnost ...

Vita: Ne vem. Sem bla s kom al si nardila kako bruco?

Karolina: Mmm ... mislim, da ne.

Vita: Okej pole. Je bil tud Svit učeri?

Karolina: Ku veš?

Vita: Sem se glih spomnla enga momenta in ne vem, a je blo res al sem sanjala. Do kdaj sva sploh ble?

Karolina: Do neke sedme.

Vita: Pol je mogla bit pa dora roba.

Karolina: Sej je tuji čutit posledice.

Vita: Ne, ma zdej pa res nikol več. Če mi je ostalo kej od učeri, ti kar dam.

Karolina: Ne ne, hvala. Js ne taknem več tega.

Vita: Ma si nekej slabe volje?

»Ja, Vita, sem slabe volje! In vž zakej? Zarad tebe!«

Karolina: Ma ja, ne vem.

Vita: Kaj je?

Karolina: Sej nima veze.

Vita: Dej no. Če poveš, ti bo lažje.

Karolina: Ostani vsaj ti dobre volje.

Vita: Ma Karolina ...

»Pizda, Vita! Če si zajebala, si zajebala!«

Karolina: Sej ni važno, dej.

Začne zvoniti telefon.

»Hvala, kdorkoli že si!.«

Vstane iz postelje, se oglasi. Viti kaže hrbet.

Karolina: Ja? Oj. Bomo preživeli. Sej nisem jezna. Ne, nisem. Ja, vem. Drugič ti bom. Sori. Do kdaj pa ste bli? Že tko zgodi? Ne vem, meni je blo fajn. Samo danes sem prou v pizdi. Alko, bonboni, spid ... Moo, ne vem, Svit. Se lahko rajši jutri? K' sem prou preveč skurjena. Okej. Čav. *(prekine in telefon obdrži v roki)*

»Ku sem šutasta. Kej sploh delam tle? Ona se itak nč ne spomne. Moo, kak debil! In si še mislim, ku mam šanse.«

Vita: Do kdaj so bli? Karolina?

Karolina: Kej?

Vita: Si v redu?

Karolina: Ja. *(začne se oblačiti: Viti ves čas kaže hrbet)*

Vita: Že greš?

Karolina: Ja.

Vita *(vstane in stopi pred Karolino):* Doro no, kaj je narobe?

Karolina *(umika pogled):* Nč.

Vita: Zakaj pol greš?

Karolina: K' mam ful za delat.

Vita: Ja, glih zdej se boš učila.

Karolina: Itak, da se bom.

Vita: Mhm ...

Dokler se Karolina ne obleče do konca, vlada popolna tišina. Vita nepremično stoji in strmi vanjo.

Karolina: Čav.

Vita: Doro, Karolina! Mi lahko prosim poveš, kaj je? Ker se počutim, ku da sem js kaj nardila.

Karolina: Itak se nč ne spomneš.

Vita: Sej ni važno. Lahko, da se bom, ko slišim. Dej no. Ne bom nobenmu povedla. Obljubim.

Karolina: Sej ne gre za to.

Vita: Kaj pa?

Karolina: Pač ... to, da se nč ne spomneš, mi malo teži.

Vita: Zakaj?

Karolina: Ma ...

Vita: Se je kaj takega zgodilo?

Karolina: Za rečt ...

Vita: Kaj?

Karolina: Ma itak ti ne bi nč pomenlo.

Vita: Doro Karolina, lahko ne tko nategavaš?

Karolina: Sva ble skupi.

Karolina jo odrine na stran, odpre vrata in odide. Vita za trenutek nemo obstoji na mestu, nato se obrne proti vratom, kot bi mislila, da je Karolina še vedno prisotna.

Vita: Kaj? A nisem sanjala?

Luč ugasne.

4. Prizor

Svitova soba. Še bolj razmetana kot prejšnjič. Ko se vžge luč, stojita v sobi Svit in Karolina.

Svit: No, ki bo dobrega?

Karolina: Mmm ...

»Fak. Če bom js to zmogla ...«

Svit se vrže na posteljo in ji nakaže, naj se mu pridruži.

Karolina: Ma ne ne. Bom kr stala.

»In če rajši kak drug dan? Zdej res ni pravi cajt.«

Svit (*se usede na rob postelje*): Pošlušm.

»Ne dej, sej zmorem.«

Karolina: Js ne morem več.

Svit: Tablet?

Karolina: Zveze.

Svit: Naše? Zki?

Karolina: Pač ne morem več.

Svit: Saj jmaju vsi pari krizu.

Karolina: Ja, ma razlika je, da pr nas dveh traja že pol leta.

Svita: Ma ja, ne mi pretiravt!

Karolina: Sej to! Tebi je vse v redu, meni pa niti približno.

Svit: An kaku zvezu bi rada jmla?

Karolina: Ne vem ... drugačno.

Svit: Na prímr?

Karolina: Ne vem, Svit. Pač ne take, ku je ta.

Svit: An ki te tkuæ mote? Saj se vsak problem da rjšť.

Karolina: Hja, se, ja. Ma ne tazga.

Svit: Ki je narobe, Lina?

Karolina: Ma ...

Svit: Ki? Droga?

Karolina: Tuji.

Svit: Bom zmanjšu, no. Rjs. Obljubem.

Karolina: Ku da nisi tega že milijonkrat reku.

Svit: Ja ma zdaj bom rjs.

Karolina: Sej ni samo to.

Svit: Ki pej?

Karolina: Ma ...

Svit: Si bla s kom?

Karolina: Pusti stat, dej. Sej je vse v redu. Malo sem zmedena.

Svit: Vrjetno jmš nek razlog, ne? Če ne, n' bi pršla sem.

Karolina: Ma ne, sori, samo malo paničarim. Sej me poznaš.

Svit: Če te vidm, d' te njki teži. Ankrť boš mogla povjdt.

Karolina: Hja ...

Svit: Ki ti je kduə drug vŕŕeč?

Karolina: Mmm ...

Svit: Rjs?

Karolina (*zamaknjeno*): Kej?

Svit: Jmš družga?

Karolina: Ne!

»Sej res nimam.«

Svit: Ti je samo všeč?

Karolina ne odreagira – zamišljeno gleda v tla.

»Ne ne ne, to ne bo šlo! Sej ni treba, da že tko hitro vse povem.«

Svit: Karolina?

Karolina: Ja. *(se ove)* Kej? Kej? Ne, sori. Kej si reku?

Svit: Če ti je kduə všeč.

Karolina: Mmm ne, mi ni ... Mislim ja, mi je.

Svit: Ki zdaj?

Karolina *(nesigurno):* Ja?

Svit razočarano stremi predse.

Karolina: Sori. Sploh ne vem, kej se dogaja z mano. Sej ja in ne, mislim ... Fak!

Svit: Kdo?

Karolina: Ma ... ne vem, ku bi ti povedla.

Svit: Kdo?

Karolina: Pač ...

Svit: Doro, ki si lezbijka?

Luč sunkovito ugasne.

5. Prizor

Ordinacija pri psihiatrinji.

Psihiatrinja: Kako je pa glede tablet?

Karolina: Bolj slabo.

Psihiatrinja: Kako to?

Karolina: Ne vem. Razmišljam samo še o hrani.

Psihiatrinja: Saj ti je šlo že bolje. Karolina, ne smeš pustiti, da te misli zaslužnijo.

Karolina: Sej ne. Mislim, se trudim. Ampak ne gre. Kar pršle so in nočejo it.

Psihiatrinja: Kaj pa misliš, da jih je prineslo?

Karolina: Ne vem.

Psihiatrinja: In koliko časa se ti to dogaja?

Karolina: Kak mesc, dva.

Psihiatrinja: Morda bi res morali zamenjati. Kaj pa samodestruktivnost?

Karolina: To je boljše.

Psihiatrinja: Lepo. Torej te samo teža moti?

Karolina: Ja. Samo da se meni to ne zdi samo. Rajši bi bla depresivna in suha, ku pa taka, ku sem zdej.

Psihiatrinja: Saj si ista kot prej.

Karolina: Če mi pa nč več ni prou.

Psihiatrinja: S tem se boš morala sprijazniti. Anoreksična postava ni zdrava in te ne bo pripeljala daleč. Zato hvala bogu, da si začela jesti. Jaz bi bila na tvojem mestu vesela.

Karolina: Jaz pa ne!

Psihiatrinja: Bi raje bila na infuziji?

Karolina: Rada bi manj jedla.

Psihiatrinja: Nobeni antidepresivi ti ne bodo dali vsega.

Karolina: Po mojem bi blo najboljše, če bi nehala.

Psihiatrinja: To bi bilo prenevarno. Če si nagnjena k samomorilnosti, moraš nujno piti tablete. Drugače ... saj veš.

Karolina: Mogoče pa bi blo tko boljše.

Psihiatrinja: Daj no. To temo sva že obdelali.

»Če si že psihiatrinja, bi me lahko vsaj poslušala!«

Karolina: In če bi vsaj zmanjšala dozo?

Psihiatrinja: Jaz bi jo kvečjemu povečala. Mogoče niso še prijele in bi jim bilo treba pomagati.

»Bom pomagala js njim al bojo one meni?«

Psihiatrinja začne pisati recept, medtem Karolina gleda v svoje rane na zapestjih in se jih dotika.

Psihiatrinja: Izvoli.

Karolina: Tri škatle?

Psihiatrinja: Ja. Da jih boš imela kar doma in ti ne bo treba stalno hoditi sem.

Karolina: Aha.

Psihiatrinja: Za nov datum pa pokliči, ko boš pri koncu zadnje.

»Lepo. Predpisala tablete in zaprla karton. In verjetno ga nikoli več ne bo odprla.«

Psihiatrinja: Če bo kaj narobe, pa se slišiva. Adijo.

Karolina: Na svidenje.

Ko Karolina odpre vrata, luč ugasne.

6. Prizor

Vitina soba. Medtem ko Vita zaliva svoje rastline in se pogovarja z njimi, ji zazvoni telefon – kliče jo Karolina. (Zaradi boljše preglednosti je v didaskalijah napisano njeno ime, čeprav je v prizoru slišati le njen pijan glas z bučnim kričanjem in glasbo v ozadju.)

Vita (*se oglasi*): Ja? (*vklopi zvočnik na telefonu*)

Karolina: Ooojlal! Kej delaš?

Vita: Zalivam.

Karolina: Aa zakon! Pol lahko priješ ven. Pol, ko končaš.

Vita: Ma ne.

Karolina: Dej noo! Malo življenja!

Vita: Mah ...

Karolina (*po krajšem premoru*): Sem se ti tela opravičit za takrat.

Vita: Ma ja, pusti stat.

Karolina: Sori, k' sem kr šla.

Vita: Ja, dej. Se bomo zmenle, ko boš trezna.

Karolina: Sej sem.

Vita: Sej si, ja.

Karolina: Sej.

Vita: Dej Karolina, se slišmo jutri.

Karolina (*užaljeno*): Okej. (*daljši premor*) Te mam rada.

Vita: Ja, okej Karolina. Lepo.

Karolina: Ne ma tega ti ne govorim zato, k' sem malo spila. Js te mam res rada.

Vita: Jaa lepo. Sej ... (*zamomlja*) mam tud js tebe.

Karolina: Ma ja, ma js mislim, da te mam že preveč.

Vita: Doro dej, Karolina. Nisem glih na volji.

Karolina: Če pa ... bi rada bla s tabo.

Vita: Ku to misliš?

Karolina: Ne vem. Pač tko, da bi ble skupej.

Vita (*gre po telefon, izklopi zvočnik in ga prisloni k ušesu*): Kaj? Doro, se lahko nehaš zafrkavat? Ma ja dej, itak si pijana. Se slišmo jutri, dej. Čav.

Zalije še zadnjo rastlino, se uleže v posteljo in s ploskom dlani ugasne luč.

7. Prizor

Dvorišče pred šolo. Ob klopci stojita Svit in Viktorija.

Svit: Petko, ne?

Viktorija: Jes.

Svit: Od kda sploh kadiš?

Viktorija: Od prvega letnika, al nekej takega.

Svit: Aja, nisem vjdu. Ben daj, k' si žlahta ... mislm bivša žlahta ... ti dam za trideset.

Viktorija: O, hvala.

Svit: Ki s' ti km mudi al zvijemo adnga?

Viktorija: Lahko tuji. Itak nimam kej za delat.

Svit (*se usede na klopcu*): Tuə sem se vedno čudu, kkuə ste si s Karolinu različne.

Viktorija (*sede poleg njega*): Ja, ona je kr naspidirana.

Svit žalostno prikima in začne zvijati marihuanin zvitek. Pogovor se razvija naprej, medtem prižge džoint in ga po par dolgih vdihih poda sogovornici. Nato si ga izmenjujeta.

Svit: Samo še zmjra se doro zastopeste.

Viktorija: To pa.

Svit: An ki si povjste pru vse?

Viktorija: Večinoma. Čeprou tega, da sta končala, mi ni povedla ...

Svit: Aja. *(daljši premor)* Ki jo pej njki meče glede šjor?

Viktorija: Šit. A veš?

Svit: Ja ben zarad tega nismo več ukop.

Viktorija: Beed! In kej ti je rekla?

Svit: Ma n' vjm, kao d' ne upa več, k' ji je adn, mislim adna druga všeč.

Viktorija: Pizdarija.

Svit: Saj te n' bom maltru s tem, samo povi mi njki. Tebe se zdi, d' je rjs *(ob kretnji z roko nekaj zamomlja)* al jo je smo njki primlo an jo bo spustilo črez en cajt?

Viktorija: Ma pomoje je kr res. Pač o teh temah sva kr dosti govorile in sem vedno upala, da ne misli resno in da jo bo minilo. Zdej pa vijim, da je najbujš, da se sprijaznim.

Svit: An ki mislš, d' je tuə ki povjzано s tabletmi?

Viktorija: Ma ne. Sej se je spremenila, odkar jih jemlje, ma ne v tako smer. Pač športa ne več nč in apetit se ji je kao poveču, glede čustvovanja in tega pa se mi zdi, da je ista.

Svit: An kkuə je zdaj s tabletmi? So primle ki?

Viktorija: Ma ja, depresivna se mi ne zdi več tolko, čeprou mi vsak dan pravi, ku ji teži, da tolko je in ku se je zredila in take.

Svit: Ki je končno zčnla jest?

Viktorija: »As she says.« Čeprou meni se ne zdi.

Svit: Lhko, d' so jo tablete spravle h sebe.

Viktorija: Ma ne bi rekla. Js jo še vedno vijim samo z japko v roki.

Svit: Še zmjrm? An kuəlko cajta že vj, d' je *(ob kretnji z roko nekaj zamomlja)*?

Viktorija: Sej lahko izgovoriš, vš?

Svit: Ben ja, saj vjš, ki mislm.

Viktorija: Ne vem, kako leto, verjetno.

Svit: Ki trkaj?

Vikotrija: Ma ne se obtoževat, kr nisi ti nč kriv.

Svit: Kkuə je sploh pomisla na tuə?

Viktorija: Ma ona je že ku mičkina občudovala kake prjatlce, samo takrat se ji to ni zdelo nč tazga. Js sm ji stalno pravla, ku mi je ta tip dor, pa ta in ta, ona pa nikol ni omenla nobenga. Ma js se s tem nisem lih ubadala, ona pa verjetno tud ne kej preveč. Baje da je potlačla vsako misel povezano s tem.

Svit: Ja ma saj je jmla puhno tipu.

Viktorija: Ja ja, to ja. Samo pač ... ko je bla prvič z enim na žuru, vsaj tko mi je rekla, je bla presrečna, kr si je ku nekako dokazala, da so ji tipi všeč. Samo to itak nč ne pomeni, kr je vsak gej že bil s šjoro al obratno. Pol je bla še s parimi tko na žurih, ma se je vedno bolj silla v to. Ma v tebe je bla res zaljubljena. To ti povem s prve. Kr sem jo prou vidla, ku je letela po zraku. Samo pol je začela ugotavljat, da to ni to.

Svit (prizadeto prikima): Pol je druəga sploh ni trkaj motila?

Viktorija: Ma ja, sej tud ona ni nek angel.

Svit: Vjm vjm, saj zatuə n' vjm, zki mi je trkaj težila.

Viktorija: Po moje da zato, kr se je zavedala svojih napak in je pol to prenesla na enga, k' se ji je zdel hujši. »Deep down« pa je verjetno upala, da boš ugotovu, da nista za skupej. Vsaj tko sem si js predstavljala. Mislim pač ... sej je bla zaljubljena v tebe. Ful. Samo je vedla, da ne bo mogla večno igrat in je bujši, če gresta vsak po svoje.

Svit: Smo ne zastopm, zki mi ni uəna vsega tega razložla.

Viktorija: Kr si ni upala in ni vedla, ku boš sprejel.

Svit: An ki je tebe pooblastila, d' mi povjš? Garant ti je napisla cel govor.

Viktorija: Ma ne! V bistvu je rekla, da ne smem nobenmu tega pravit, samo se mi zdi, da tebi nikol ni mela namena povedat. Vsaj v kratkem ne. Meni pa se je zdelo prou, da veš. Sploh če sta zarad tega »break-up«-ala.

Svit: Ben, hvala, ne. Sem vedno vjdu, d' se s tabo da pogovarjt.

Viktorija: Hja. Samo ni še blo priložnosti.

Svit (se zasmije): Tkuə tkuə. (vstane) Ben js bom mogu jt, k' mam še neki robe za zdilt.

Viktorija: Ja ja, ti kr.

Svit: Če graš pruæti šuæli, lhko gramo ukop.

Viktorija: Aja. *(hitro vstane)* Lahko ja.

Med pogovorom se v mirnem tempu odpravita.

Svit: Če ti bo v redi skankič, ti ga lhko še urihtm, ko ga porabeš.

Viktorija *(med hojo):* Doro, doro. Zakon.

Svit: D' zvijemo še adnga an se ki pomjnmo.

Viktorija: Jes, jes.

Luč se postopoma ugaša, nakar se, ko ju ni več na odru, popolnoma ugasne.

IV. DEJANJE

1. Prizor

Vitina soba, v ozadju glasba Pink Floydov. Vita zaliva rastline in se z njimi pogovarja. Čez čas vstopi Karolina.

Karolina: Oj.

Vita: Oj. Sem mislna, da te ne bom več vidla.

Karolina: Ma ... sem te preveč pogrešala.

Vita: Boš kaj pila?

Karolina: Mam s sabo vodo, hvala. Se lahko neki pomenva?

Vita: Mmm ... ja? Sej se lahko usedeš.

Karolina: Sem ti tela rečt ...

Vita (jo prekine): Zakaj nisi nč poklicala? Razen včirej, pač. Kar zginla si. Ku da ne obstajaš.

Karolina: Ne vem. Sem bla zaposlena s Svitom. Sori.

Vita razočarano prikima.

Karolina: Nisva več skupi.

Vita: Kaj?? Od kdaj?

Karolina: Dober teden.

Vita: Ku to?

Karolina: Lahko o čem drugem?

Vita: No, zakaj si takrat kar šla?

Karolina: Ne vem, Vita. Se nisem bla pripravljena soočit s tvojo reakcijo.

Vita: Škoda, ker bi se lahko lepše končalo.

Luč ugasne.

2. Prizor

Kopalnica. Viktorija si pred ogledalom češe lase. Karolina priteče v kopalnico.

Karolina: O-maj-gad!

Viktorija: Ste ble skupi?

Karolina: Jaaaa!

Viktorija: Povej vse. Vse! Od začetka do konca.

Karolina: Ne vem, pač, kr zgodilo se je.

Viktorija: »First move«?

Karolina: Js.

Viktorija: »Obviously.«

Viktorija: In, ste se kej pomenle? Al ste bolj malo govorile?

Karolina: Ma dej! Je rekla, da se je na začetku kao ustrašla, da jo bom takoj odjebala, ma mi je pol zčnla zaupat. Pač nikol ni pomislna, da bi mela kej z mano, k' me je vedno vidla ku prjatlco in ni razmišljala o drugem. Ma od unga žura naprej ...

Viktorija (*jo prekine*): Kjrga žura?

Karolina: K' sva ble skupi.

Viktorija: Kdaj??

Karolina: Aja, ti nisem povedla? Uno soboto, k' sem šla ven. Kej je blo? Kake dva tedna nazaj.

Viktorija: Aha. No, od unga žura naprej?

Karolina: Pač je večkrat tela, da bi ble skupi, ma si ni upala povedat al pa pokazat.

Viktorija: In pol?

Karolina: Ja pol ... nč.

Viktorija: Ku nč?

Karolina: Pač po tem treznem poljubu si je kao priznala, da hoče kej več.

Viktorija: In pol?

Karolina: Ja nč. To je to.

Viktorija: Dej noo! Ne morš mi samo na pol povedat.

Karolina: Pač, neki sva govorile o tem, kdaj sem ugotovila ... in pol pač ...

Viktorija: Pač?

Karolina: Pač, sej veš no.

Viktorija: Te je naskočla?

Karolina: Ma doro, no!

Viktorija: Ja, če mi pa ne poveš.

Karolina: Pač normalen poljub, ku ga vijiš v filmu.

Viktorija: Si mislim, ja.

Karolina (*razdraženo*): Doro!

Viktorija: In? Je ugotovila, da je lezbijka?

Karolina: Ne ve, kej je in se s tem ne obremenjava.

Viktorija: Ma ja sej bujš. Ku doro! »My sister is a lesbian.« Mislim, ma šjoro. Bolaanooo!

Karolina: Ma dej!

Viktorija: Ne ne, sej se zajebavam. Samo je »funny«.

Karolina: No ja.

Viktorija: Itak da! Že vijim, ku vas bojo vsi gledli. Omajgad! Se sploh zavedaš, da boste najbolj »popular« na šoli?

Karolina: O, bože!

Vita: Ja, če je pa res.

Karolina: Da ne boš slučajno ti trobla okoli!

Viktorija: Ne bom, no ...

Karolina jo nejeverno pogleda. Luč sunkovito ugasne.

3. Prizor

Prazno dvorišče pred šolo. Vita in Karolina sedita na klopci.

Vita: Kaj si se odločila glede tablet?

Karolina: Ma ... sej jih že en mesc ne pijem.

Vita: Resno? In zakaj mi nisi povedla?

Karolina: Sej ni nč tazga.

Vita: Ne, sploh ne.

Karolina: Kr neki. Najprej vsi prestrašeni, ko zčneš s tabletami, pol vsi zakrbljeni, ko nehaš. Logika?

Vita: Ma doro, Karo. Sej veš, da mi ni vseeno, kaj se dogaja s tabo.

Karolina: Sej je vse okej.

Vita: In zakaj si se tko odločila?

Karolina: Zato k' ne prenašam več svojga špeha.

Vita: Ma Karo! Ti sploh nisi debela.

Karolina: Ti boš govorila, ja! K' ne ješ družga ku sadja in zelenjave. Aja in jogurta ob praznikih.

Vita: Ku da si ti kej bujša.

Karolina: Mooo, Vita! Kej misliš, da se grem prenajedat, ko ste drugi zraven?

Vita: In kolkokrat si se kao prenajedla?

Karolina: Nočeš vedet.

Vita: Ne, me zanima.

Karolina: Vsak obrok.

Vita: Ma najbujš, da res, ja! In vsakič si pole še bruhala, al kaj?

Karolina: Ja kej pa? Če bi mela tvojo postavo, nebi nikol pomislna na to.

Vita: Lahko v to ne vpletaš moje postave?

Karolina: Omajgaad! Kdaj boš dojela?!

Vita: Kdaj boš ti dojela?!

Karolina: Js sem že. In zato sem nehala pit tablete.

Vita: In? Si končno dobila to, kar si hotla?

Karolina: Ja.

Vita: Ja?

Karolina: Ja. Nimam več tolko apetita.

Vita: Me veseli!

Karolina: Ja, vijim, ja.

Vita: Če pa ne štekam, ku ti je lahko videz bolj pomemben ku psiha.

Karolina: Tebi so tablete primle tko, ku bi si vsak želel, okej? Zato ne mi s tem, kej mi je bolj pomembno. Tebi se je psiha zboljšala in si zraven tega ostala suha, eni pa take sreče nimamo.

Vita: Če si ista ku prej.

Karolina: Vaga ne laže.

Vita: Ma dej, stop! Ne da se mi več. Itak ma vsaka svoje mnenje in ga, ku zgleda, ne bo nikol spremenila.

Karolina: Ja, očitno res ne.

Luč sunkovito ugasne.

4. Prizor

Vitina soba. Na postelji ležita dekleti in se nežno božata. Ko prenehata: Karolina v polsnu, Vita jo boža s pogledi in čez čas spregovori.

Vita: Si si kdaj zaželela, da bi lahko normalno jedla?

Karolina: Vš kolkokrat.

Vita: Kolko šjor sploh ne razmišlja o hrani. In tud une, k' niso neki suhe.

Karolina (odpre oči): Sej to. Takim sem najbolj fouš.

Vita: Enako.

Karolina: Ti vsaj nimaš sestre.

Vita: Ona nima problemov s tem, ne?

Karolina zavidljivo odkima.

Vita: Ma ne štekam! Pač se nikol ni počutla slabo zraven tebe, ko nisi nič pojedla?

Karolina: Me lahko ne spominjaš na uno obdobje?

Vita: Sori, sori ... Bi se vpisala z mano na jogo?

Karolina: Lahko. Samo kolko stane?

Vita: Ne vem. Sej ti lahko js plačam.

Karolina: Ma ne ne, bom že dobila soude.

Vita: Ne ma res ni panike.

Karolina: Ku si se pa na jogo spomnla?

Vita: Ma sem se naveličala delat stalno iste vaje. In tko, da ratam malo bolj raztegljiva.

Karolina: Ja ja, to bi nam obem pršlo prou.

Vita: Oo, »naughty«!

Karolina: Js? Ti!

Vita: Ma ne js!

Se zasmee in poljubi Karolino. Začneta se božati in nežno poljublja. Božanje preide v draženje in dotikanje intimnih predelov telesa, iz česar se razvije zelo nežen in čustven spolni akt.

5. Prizor

Kopalnica. Ko se vžge luč, Karolina stoji pred ogledalom in z jeznim ter razočaranim pogledom zre v svoj odsev. Ogledalo je postavljeno tako, da vidi v njem publika odsev obraza.

Karolina: Ta Vita, ja ... Ku jo mam rada. Tko nisem mela še nobenga. Moooo! Zakej more met anoreksijo? Zakeej? Lih zdej, k' ratavam krof grande, mi ona skače okoli s tistimi svojimi nogami. Moo, če bi ji lahko vse to povedla ... Vse bi dala, da bi bla ona. Zakej se mi to dogaja? Sej mi nč ne gre. Nč. Prou niente. Nada. Kej sploh mam? Nč. Razen punce.

Karolina se usede in začne pisati.

»Draga Vita.

Ne morem ti opisati, kako zelo te imam rada in kako si mi v zadnjih mesecih polepšala prav

vsak dan. Ko sem te prvič zagledala, so se v meni prebudila potlačena čustva, ki sem jih povsem zatrla. Nisem imela upanja, da bova sploh kdaj spregovorili, kaj šele, da bova skupaj preživel tako mnogo lepih trenutkov. Ne bom si zatiskala oči, da ti nisem bila že takrat, ko si sedela v čakalnici pri psihiatrinji, nevoščljiva. In iskreno (oz. odkrito, kot bi ti rekla), v meni še vedno vre. Tako sem razklana, da nenehno plavam od enega brega k drugemu in še zdaj se nisem odločila, na katerega bi raje skočila. Ko se prepustim in začnem uživati ter iz sekunde v sekundo spoznavati, da te imam neizmerno rada, si vsakokrat znova rečem: »To je to! Končno sem našla naravni antidepresiv.« A kaj, ko v trenutku prileti mimo misel, ki me pritisne popolnoma ob tla in postavi pred dejstvo, da te toliko, kolikor te imam rada, tudi sovražim. Tvoja popolnost mi ne da miru, saj v njej vse bolj spoznavam lastne pomanjkljivosti. Upala sem, da bom to zmogla, a ...«

Pred vrati kopalnice se pojavi Vita.

Vita: Karo! *(trka)* Karo, no, kje si? *(trka)* Kaj si zaspala na školjki? *(trka)* Karo! *(trka)* Karo?

Luč v trenutku ugasne.

KONEC